

har givet os den Fortrøstning, at, saa længe han er Minister, sauner den danske Folkekirke ikke nogen Hovedhjørnesten at staa fast paa, saa kan jeg ikke ganske forlige dette med, at den høitærede Minister vil lade Præsterne beholde det Overflødig, det, han finder, at de godt kunde undvære. Jeg stiller mig nu paa det Punkt, at Klipningen er berettiget administrativt, hvorledes i al Verden tror da den høitærede Minister, at Religionen og Kirken have Gavn af, at Præsterne have Mere, end de behøve; jeg forsikrer den høitærede Minister, at der ligger snarere en Fare deri. Den høitærede Minister veed, at, selv om han ikke fik det Afklippede til visse Præstetals, saa var det muligt, at han kunde faae det til andre kirkelige Formaal, men hans lidt skarpe Stilling til forskjellige Spørgsmaal kunde da føre med sig, ikke at det nuværende Folkething — thi i alle væsentlige Punkter har Ministeren detses Flertal med sig, — men et andet Folkething kom til at sige: Ja, saa maa Ministeren ogsaa finde sig i, at vi ikke yde Tilskud til det og det; der er et Tilskud til Præster, der er et Tilskud til en Slags Kirkebygningskommission, alle disse Tilskud forlanges af Ministeren, men Ministerens Stædighed paa eet Punkt kan gjøre Folkethinget stædigt paa et andet Punkt, og der ligger saa det Hele. Men mon det da egentlig var særlig i Kirkens Interesse, at saadanne Spørgsmaal bleve skubte til Side, og det fordi Ministeren, skjøndt han anerkjendte Bekligningsprincippet, dog hellere vil lade Præsterne spise de overflødig Midler op fremfor at faae et eller andet kirkeligt Formaal tilfredsstillet ved Hjælp af disse, om just ikke det, at faae Lønningstillæg til visse fattige Præster. Der er jo et Hensyn her at tage ved den Slags Spørgsmaal, og det veed den høitærede Minister meget godt, han kjender nøie Folkethinget. Han veed nok, at det er som et Slags Jernbane-spørgsmaal. Han har eet Embede i een Kreds, et andet i en anden Kreds, et tredie i en tredie Kreds, og det binder, det giver et vist Syn paa visse Forslag, og i enkelte Tilfælde tilfidesætter man da ofte derfor og tror sig berettiget til at tilfidesætte Overblikket over Sagen i dens Almindelighed. Jeg vil sige, at det er jo ogsaa muligt, at den høitærede Minister faaer sin Villie, og jeg skjønner ikke rettere, end at han er berettiget til at vente det af alle dem, der i 1877—78 gif ind paa denne administrative Ordning. Men hvis det nu ikke skulde ske, er der Noget, jeg vil henstille til den høitærede Ministers Overveelse, da han jo dog skal have Præster, som det erede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds sagde. Naar nu Stillingen er saaledes, at man ikke faar Præster i den danske Folkekirke eller kan vente at faae dem, blot fordi de Paagjældende

have et bestemt Kald til at forkynde Ordet, men særlig ogsaa, fordi de kunne leve af Stillingen, vilbe det da ikke være rigtigt at gjøre nogen Forandring med Hensyn til de Fordringer, som stilles til de danske Præster. Det erede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds kom ind derpaa, jeg vil ogsaa berøre det. Ordinerede Mænd i den danske Folkekirke sende herfra til Amerika unge Mænd med en forholdsvis mindre Grad af almindelig Dannelse, men med en særlig dansk theologisk, kirkehistorisk Dannelse, forenede med tilsvarende Talegaver, forsaavidt de ansø dem for modne til at forkynde Ordet som Præster i Amerika for danske Menigheder, et Sted, hvor der aabenbart er fuldt saa farligt for dem, der ikke ere befæstede i Lærdommen, idet de jo der ere omgivne af Masser af Sæterere paa alle Kanter, som hertilands, hvor de kunne støtte sig til ældre, maasse kyndigere og mere erfarne Embedsbrødre, til et mere uddannet Tilsyn o. s. v. Vi vide jo ogsaa, at en ikke studeret Mand er bleven ordineret her i Landet til en Virksomhed udenfor den nuværende statsretlige danske Grændse; mangfoldige her i Salen kjende denne Mand, og der er tilovisje Ingen, der tvivler om, at han i Sammenligning med Gjennemsnittet af alle danske Præster staar meget høit blandt Ordets Forkyndere. Naar det nu er saa, og billigere den danske Kirkebestyrelse dette, hvad skulde der da være i Veien for, at man noget forandrede de Forpligtelser, som hidtil have været fastsatte. Man veed jo isøvrigt, at der er endog meget dygtige Theologer, som sige, at med alt det Græsk, Hebraisk og Latin, de have lært, læse de dog hjerken det gamle eller det nye Testamente eller Kirkefædrene paa Grundsproget. De have kun set lidt deri, og er der Spørgsmaal, om denne eller hin Overføttelse er rigtig, vove de aldrig selv at have en Mening derom, men ty til Lærde, som forresten igjen kunne være uenige. Jeg negter ikke det befrugtende for Manden, der kan være i disse forberedende Studier, selv om de ikke have den positive Nytte at give de Bedkommende fornøden sproglig Indsigt, men de Andre, der ikke have havt disse gymnasiale Sprogøvelser, men som have anvendt deres Tid paa Grundlag af Modermaalet til Studier af Historie og Andet, kunne ofte have en langt mere befrugtende Kundskab til Brug som Ordets Forkyndere end de Første. Jeg vil derfor henstille til den høitærede Minister, om han ikke derigjennem kunde komme ud over nogle Vanskeligheder, som maasse kunne være tilstede, og som jeg glæder mig over ere tilstede. Jeg glæder mig over, at unge Mennesker ikke saa let som Studenter gaa til denne Gjærning blot paa Beregning, men at de nu, selv da Avancementet er saa stærkt, dog be-